

но, обичате ли Бога, и яденето, и пиенето, и обличането, и ученето, и правенето на кжщи, е осмислено. Вънъ отъ любовта, нѣщата нѣматъ смисълъ. Какво виждаме въ свѣта? — Хората се срамуватъ отъ любовта. — Защо? — Считатъ я за глупаво нѣщо. — Не, въ любовта нѣма глупави нѣща. Глупости има извънъ любовта, а не въ любовта. Всичко, което се върши съ любовъ, е свещено. Каква любовъ е тази, при която днесъ хранишъ кокошка, а утре клъцнешъ главата ѝ? Днесъ всички хора — учители, ученици, господари и слуги, майки и бащи, все глави кълцатъ. Дето има кълцане на глави, тамъ нѣма любовъ. Това е пжтътъ на лъжата. Това не е Божественъ пжтъ.

Сега, като изучавамъ човѣшкия животъ, азъ се чудя на великото търпение на Бога. Хората грѣшатъ, а Той поправя погрѣшките имъ. Богъ поправя погрѣшките на хората, но последствията на погрѣшките оставя на тѣхния грѣбъ. Страданията на хората не сж нищо друго, освенъ последствия отъ тѣхните погрѣшки. Тѣй щото, човѣкъ трѣбва да знае, че не може да се освободи отъ последствията на своите погрѣшки. Това е неизбѣженъ законъ. Който иска да се освободи отъ страданията, той трѣбва да живѣе разумно. Този законъ е общъ за всички хора. Истината, любовта, мъдростта, доброто сж еднакви и за учителя, и за ученика. Истината или любовта не може да бжде за мене една, а